

Gent corrent

Glòria Canyet

Creadora del conte 'Famílium'. Al segle XXI hi ha 700 tipus de família, ella reflexiona sobre 11.

«Una cosa és ser parella, i l'altra, progenitor»

FERRAN NADEU

Catalina
Gayà

Glòria Canyet és mare d'un fill que té dues mares i conviu, com tots, amb una gran diversitat de models familiars sense saber, a vegades, com ha d'actuar o què ha de fer. Per això, ha creat un conte sobre les famílies del segle XXI.

—¿Què és avui dia una família?

—Dues persones que s'estimen i que poden tenir, o no, fills. Des que es va fer el nou Codi Civil, una persona sola és una família.

—¿Com neix *Famílium*?

—Em vaig inspirar en el meu fill. A la seva classe de P3 hi havia set models de família diferents. La diversitat familiar està a l'aula, però els materials escolars encara recullen la família dels segles XVIII, XIX i XX.

—Treballa amb 12 models.

—Onze, perquè el monoparental és per viudetat. I hi ha més de 700 models de família al segle XXI!

—¿Va fer un estudi?

—No. Vaig observar els nostres amics. Em vaig adonar que les famílies adoptives tenien uns llibres específics; les de dues mares, igual. Vaig pensar que hauria de ser al revés, que qui viu una realitat ja ho sap tot sobre aquesta, però no sap res de les altres. Si no es fa visible la diversitat familiar i cultural, segueixen els prejudicis i el patiment dels nens per sentir-se diferents. Em va interessar donar visibilitat als models que menys es veuen o que menys es coneixen.

—¿I quins models apareixen?

—Famílies adoptives; d'acollida; de dues mares; famílies amb nens amb discapacitat; un pare sol amb una nena; una família de pare i mare i set

«El model patriarcal ha fet molt de mal a homes i dones. Ens ha imposat papers»

fills; una família de pare africà i mare catalana, una família reconstruïda. Cada model s'il·lustra amb una escena quotidiana i un text de presentació del nen o la nena. I es proposa un joc: s'ha d'ajuntar il·lustració i text.

—¿I encara no entenem la diversitat familiar?

—Encara hi ha prejudicis, racisme, homofòbia i desigualtat de gènere.

—¿Com ho va viure en el seu cas?

—Som dues mares i ara estem divorciades. [Pensa] Quan estava embaras-

sada, per exemple, la doctora no podia ni mirar l'altra mare. Això canvia quan veuen que tens les mateixes preocupacions que la resta de pares i mares. O sigui, qui et coneix, canvia. Em sembla que tot allò que no es veu és com si no existís, per això com més material hi hagi, i més es normalitzi la diversitat, més sans creixeran els nostres fills.

—Segueixi.

—Sortir de l'armari va ser molt dur. L'amor no entén de raons, ni de gènere, i la gent ho confon amb vici per ignorància sense saber el mal que causa.

—¿I a l'escola?

—A moltes escoles d'Espanya, de nens i d'adults, ja estan treballant la diversitat familiar. No en totes. A l'escola del meu fill no van voler el llibre ni regalat. És necessari que els professors es formin en diversitat familiar i afectivosexual. La diversitat fa-

miliar ha de sortir de manera transversal a l'escola.

—¿I ara què ve?

—Hem creat una pàgina web (www.familium.cat) perquè la vida d'aquests nois continua. La nena adoptada ja té dues germanes més, i això crea un altre relat. També hem començat *Famílium 2*, per a secundària.

—Parli'm de vostè.

—Durant 10 anys vaig ser professora de l'escola espanyola d'esquí, a l'hivern, i a l'estiu tenia una escola de vela. La meua família no entenia que jo volgués fer treballs assignats als homes. El model patriarcal encara existeix i ens ha fet molt de mal a homes i a dones perquè ens han assignat uns papers predeterminats i imposats que ens han perjudicat. Encara hem de canviar moltes coses i hem de fer-ho per la salut dels nostres fills.

—Per això el llibre.

—Sí. ¿Qui no té a la família algú que s'hagi divorciat o que hagi adoptat? I si no ho tenim, existeix. Predomina la família tradicional, però coexisteixen tants models que és important que els nens sàpiguen que existeixen. ¿Li dic una cosa?

—Sí.

—Vam presentar el llibre i la psicòloga va dir una cosa que encara ens costa molt: hem de plantejar-nos que conviure tota la vida amb una persona és complicat. Potser va bé, però si l'amor s'acaba, no passa res. S'ha d'ensenyar als fills que els pares i mares, per un costat, són parella, i per un altre, progenitors. Això ens porta a parlar de la família reconstituïda, que són famílies infinites. ≡

 gentecorriente@elperiodico.com